Ιστορία της Εκπαίδευσης στην Κύπρο κατά την Ελληνιστική εποχή από το 330 π.Χ.

Πρόλογος

Η μελέτη αναφέρεται στο θέμα τόσο σύντομο, όσο η ιστορία της εκπαίδευσης που είναι κοινωνικός θεσμός, ~~αρχίζοντας~~ για ~~τα παρακάτω~~ δύο λόγους: α) ~~[illegible]~~ η κοινωνική πολιτισμική ιστορία που θα μας βοηθήσει τη μελέτη μας

α) Το σχολείο εκπαιδεύει στην κοινωνική πολίτιση της εποχής του. Η δομή και η λειτουργία του, η εξέλιξη της μορφής, και ο εκσυγχρονισμός και η εφαρμογή χειρονομίας και της διάπλασης βρίσκονται στις δράσεις, στις σχέσεις, στο ήθος, στο πνευματικό και πολιτιστικό περιβάλλον του λαού και ολά τα δικά του. Έτσι εξηγείται και η μεγάλη διαφορά της Σπαρτιατικής από την Αθηναϊκή εκπαίδευση του κλασσικού χρόνου.[1]

β) Οι σχέσεις στ' ένα ή λαός με χώρες μεταξύ με τις μετοικίες ή μακρινές χώρες, οποιεσδήποτε κι' αν είναι οι σχέσεις αυτές, εμπορικές, πολιτικές, πολεμικές, δίπλα δίπλα από τα πνευματικές και πολιτιστικές. Γι' αυτό η Αρχική γλώσσα έγινε διεθνής και διδάσκονταν ολά σχολεία πολλών χωρών, πέν καθ-ερωθεί στη γέφυρα από τον Θρανισμό Ελληνικού Εθνικού. Για τον ίδιο λόγο μετά τον πρώτο "Σπουτνίκ" του Ρώσσων (1957) οι Αμερικανοί και οι Άγγλοι έμπασαν την σπουδή της Ρωσσικής γλώσσας ολά σχολικά τους προγράμματα και αύξησαν τις ώρες διδασκαλίας της Μαθηματικών και Φυσικών.

Μέσα σε πλαίσια τα δεχαν αυτά και μέσα σε ολά χρονικά όρια πάν αναφέρθηκαν στον τίτλο της μελέτης αυτής θα προσπαθήσουμε να ίδουμε και μαζί την ιστορική εξέλιξη της Εκπαίδευσης στην Κύπρο.

Ο Κυπριακός λαός από τον 13ον αιώνα π.Χ. μέχρι σήμερα έχει τη γλώσσα, τη θρησκεία, τον ψυχοσυνθετικό σχηματισμό, όπως σκεφτόμαστε να 'χουν σήμερα, και τον πολιτισμό, και τα ίδια τα ~~[illegible]~~ Έλληνες του κυρίου κορμού. Αναμφίβολα σωστά είχε ομάδα και τη δική εκπαίδευση μ' ενιαίους. Αυτό θα δεχθεί με λιγότερα σημεία στα ~~[illegible]~~ μέρη ~~του πλάνου~~ αυτής μελέτης. Η λιγότερη αυτή σωστικότητα εξαιτίας θρησκευτικές περιόδους πάνω θέματος πάνω

1) Πρβλ. Θουκυδ. Β, 37-39, ~~[illegible]~~ όπου φαίνεται η διαφορά αυτή.

Είναι λοιπόν υποχρεωμένοι να διαιρέσουμε τον ολάκερο δρόμο της παιδείας της κυριαρχούσης εκπαίδευσης στις δύο μεγάλες της Ελληνικής και μάλιστα ο διαπρεπής Γάλλος καθηγητής της Ιστορίας στη Σορβόννη Henri Irénée Marrou στο περίφημο σύγγραμμά του "Ιστορία της Εκπαίδευσης στην αρχαιότητα", ~~κατά~~ μετάφραση του ~~Θεοδωρή του Μπουκουβάλα Καπλάνη, στην Ελλάδα~~ κ. Θ. Φωλικατζή (Αθήνα 1961).

Δίνουμε μέ τα πιό πάνω ξεχωρίζουμε τις εξής τρεις περιόδους

α) Από τα πρώτα ιστορικά χρόνια[1] και μάλιστα από την εποχή του Θεμίστου στο Σπάρτη και τον Υστεμφάλη (338 π.Χ.). ~~Αυτοί~~ Αυτοί οι δυο νομοθέτες πρώτοι διαμόρφωσαν σχεδόν εξαιρετικά πλήρες πρόγραμμα για τη μόρφωση των νέων.

β) Από τον Υστεμφάλη και τη δεύτερη και Ελληνιστικών (Αλεξανδρινών) χρόνων ως τη κατάλυση της Ελλάδας (146 π.Χ.) ή τη Κύπρου (57 π.Χ.) από τους Ρωμαίους. ~~Οι Ρωμαίοι μιμούνται τα Ελληνικά πρότυπα~~ (περίοδος της ακμής).

γ) Από τη Ρωμαϊκή κατάλυση ως την ~~330 μ.Χ. μετακομή~~ ανέγερση της Νέας Ρώμης, δηλ. τη Πόλη από τον Μέγα Κωνσταντίνο, πότε η Θεωρούσα σε Αναλογικού Ρωμαϊκό κράτος (330 μ.Χ.).

Οι Ρωμαίοι και οι πρώτοι χριστιανοί μιμούνται ~~κατά~~ τα Ελληνικά πρότυπα και μετά τη διαίρεση της Χριστιανισμού.

Το ενδιαφέρον του δασκάλου και άρα το βάρος της εκπαίδευσης είναι τόσον δεξιό όσο και η ανάλογη της κοινωνίας, αφού στην κοινωνία μέσα ένας έχει πάντα μεταδοτική και ανάγκη, ~~ανάγκη~~ και νά διδάξει τον άλλον. Από τα πλήρη που κατόρθωσε τα γράμματα ο άνθρωπος, το επάγγελμα των γραφιάδων ή γραμματέων δημιουργήθηκε κατ' ανάγκη σαν ειδική απασχόληση ~~στο~~ στην υπηρεσία του κράτους, όπως συνέβη στους αναλφαβητικούς λαούς της Βαβυλωνίας και της Αιγύπτου. Έτσι και στο Μινωικό κράτος[2]. Αυτά και τ' άλλα, αυτές τις κοινωνικές μας προϋπάρχει η γνώση εξέλιξη της γραφής σαν

---

1) Όπως είναι γνωστό η Κυπριακοφοινικική γραφή Α και η Β, όπως και η Μυκηναϊκή χρησιμοποιούνται ~~από περί τον 13ο αι.~~ από 2000 - 1200 π.Χ.. Τις γραφές Β βρέθηκαν το 1939 πινακίδες το 1200 π.Χ. στην Πύλο. Είναι γραμμική. Η συλλαβική γραφή της Κύπρου θεωρείται σαν εξέλιξη ιερογλυφικού δικού τους τύπου καθώς και η γραφή είναι κλειδωμένη. Αυτή διατηρήθηκε στη κλασσική εποχή για ν' αντικατασταθεί από την Ελληνική του Ίωνικού αλφαβήτου μετά το 403 π.Χ. Μελετ. Θ. Φωλικατζή,

2) Βλ. H. I. Marrou: Histoire de l'education dans l'antiquité σελ. 13-20.

Δυναμική μ' από τόλμε πυρετών μπορεί νά γίνει σοβαρό λόγος γιά Εκπαίδευση 'δω μ' ένα πρόβλημα υφιστάμεθα. Στο αρχαϊκό ελληνικό κράτος από τό 1400 π.Χ. δυστυχώς όμως στη μακρά περίοδο μας αναλύσαμε τεχνικές και μαθητές μάλιστα συνταξιούχοι δυνατότητες σχεδιά με τίς πυρές. Πρώτα-πρώτα καμμιά πυρά της αρχαιότητας δεν άγγιξε άμεσα τό ζήτημα της Εκπαίδευσης ούτε και στη Σπάρτη. Και γι' αυτήν δυσμενή Εκπαίδευση της κλασικής Αθήνας χειρότερες πυρές ad hoc. Ας θυμηθούμε μονάχα τό σύγγραμμα του Πλουτάρχου "Περί παίδων αγωγής", του Ξενοφώντος τό "Κύρου Παιδείας" του Κοϊντιλιανού De Institutione Oratoria και μαζί άλλα — Νόμοι τού Πλάτωνα, Πολιτικός Νομοθέτης —, ό,τι αναφέρεται σε βιβλία Ελληνικής Παιδείας στο μάκρος Εννέα χιλιετίες βρίσκεται σκόρπιο σε ποιήματα συγγράμματα ή επιστολές δίχως παράφορο και δυσκολεύει τό νά εξαγάγει κάποιος άλλον παρά τίν καθαυτό τοιαύτα τής Εκπαίδευσης. Και ειδικά δυσμενή οι αναφορές του, δούλεψε ή του Πλιμάντα, με σωστή οχυρωμένους ~~σταυροφορικό~~ πόδια και σίγουρο παρά τοιαύτο σκοπό.

Αν όμως γιά τίς αναφορά τοιαύτας τής Ελληνικής γενικά Εκπαίδευσης, δικέχουν τόσα υλικά, γιά τίν τοιαύτα τής Κυπριακής προσπαθούμε σε πολύ περισσότερα. Φτωχές πυρές ένα και Ελληνικά αναφέρονται τό θέμα μας, ενώ γιά κάποιον λόγο, γιά τούτη σχεδόν δεν υπάρχουν παρά ελάχιστες και γιά περίοδο μάλλον σύντομη, λίγη Ελληνιστική και Ελληνορωμαϊκή. Αναφέρει κάποιος ένας κάθε σε κάμμια τοιαύτα αναφέρει ελάχιστες αναφορές μια κάποιες Ελληνικές, ~~ενώ κάμμια συγγραφή~~, γιά κυρίως σε ιδιαίτερα μεμονωμένα θέματα γλωσσολογία, θέλει, γραμματολογία ~~γιά κάποια μόνο θέματα~~. Αναμάρτητα πραγματικά ένας τυχόν σταθεροποιήσει (να μάθουν ή νά ειπάρη, με συγκρίσεις και διαφορά, από όσα συμβαίνουν τώρα εποχή στίν Ελλάδα γιά νά βάλει τά συμπεράσματά του και γιά τίν Εκπαίδευση στίν Κύπρο. Ιδού σε μεμονωμένες ή σκόρπια γνώση είναι λιγοστή ~~ή γιά~~ σχεδιά με τίν Ελληνική ή μορφή τής Κυπριακής Εκπαίδευσης, σημαίνει ~~ότι υπάρχει~~ ~~ή~~ ~~ύπαρξη~~ ξένη, μπορούν είναι δύσκολο βέβαιο ότι οι Έλληνες πάντα μάθαιναν γράμματα. Από τόν μικρό Πλάτωνα διαπιστώθηκε πώς ή φιλοσοφία είναι τό κύριο χαρακτηριστικό τών Ελλήνων ~~ότι~~ Έλληνες στό τόν καιρό ~~ηγεμονίας~~ ηγεμονίας τών Αχαιών στίν Κύπρο (1400 π.Χ) ήταν τό κυρίαρχο στοιχείο ~~στόν τόπο μας~~ μέχρι σήμερα.

Παρ' όλα τά τελευταία ν' αναλάβουμε τίν δύσκολη αλλά ενδιαφέρουσα προσπάθεια γιά τό "Δέλτιο τών Κυπριακών Σπουδών" πολύτιμα,

και παρέχουμε, όσο είναι δυνατό, χρήσιμες πληροφορίες στον κύριο ενδιαφερόμενο αναγνώστη των γεωμετάλλων πολύ ενδιαφέρουσα και πολύμορφη. Ήθελα το ασχολήθηκα τώρα, έτσι και μεμιάς, το εγχείρημα, παίζει δύσκολο, δείχνει όμως τον κόπο.

Μέρος Α'

Πνευματικές και δομικές σχέσεις του Κύπρου και της Ελλάδας.

Μαζί με τους Αχαιούς, που εγκαταλείφθηκαν στην Κύπρο περίπου 1400 π.Χ σαν καλλιτέχνες, ήρθε κι' ο τρόπος του βίου και ο βίος και πολιτισμός τους. Ο πολιτισμός αυτός, ελληνικός στον χαρακτήρα, διατηρείται ακέραιος μέχρι σήμερα παρ' όλες τις γεωμετρές περιοχίες και τους πολυάριθμους βαρβάρους, που πάτησαν το νησί, μα χάνα ή μα πορά χεδρια, και δάβηκαν μα πάνα. Η ελληνική ψυχή και το ελληνικό δαιμόνιο έδειξαν ε' όλη Κύπρο την ακμαιότητά τους.

Νομίζω πως αν δοσοληφθεί πως ο χαρακτήρας αυτός έμεινε αναλλοίωτος στη περίοδο που εξετάζουμε, τότε έχουμε το δικαίωμα να εξαρτούμε, τον πάνω, τέλος, το γενικό συμπέρασμα ότι και η Ελληνικότητα, (τα ιδιαίτερα οι δόξοι, οι λεφτοί, οι μορφές, τα κείμενα και η όλη ερμηνεία) ήταν, όπως είναι και σήμερα ελληνικά. Τις άμεσες αποδείξεις μα λύνει ελληνικότητα της Ελληνικότητας στην Κύπρο θα τις δούμε στο [illegible] μέρος. Θα δώσουμε τις άμεσες αποδείξεις.

Πριν τα παρά θα πούμε στην ιστορία της ελληνικότητας, τον τρόπο και τον πολιτισμό του Κυπρίου δεχτήκαν από τα πρώτα χρόνια χεδρια.

Υπάρχουν τα γνωστά κριτήρια: (Γλώσσα, θρησκεία, πολιτικά ήθη, κοινωνικά ήθη και έθιμα (λαογραφία), πνευματικά ήθη, Τέχνη & Ιστορική επιμέλεια).

Η γλώσσα σ' όλες τις σχεδόν τις σωζόμενες διαλεκτικές στη ελληνική. Σ' εξαιρετικές περιπτώσεις & σε μερικές λίγες σπάνιες διαλεκτικές σημειώνεται η φοινικική.

Θυμάται κανείς δημοτικά τραγούδια τους στίχους του Κωστή Παλαμά Β. Μιχαηλίδη 1)

"Τα χώματα σου τα μόσκιαστα
με κ' εύνα χουλουφιόσμαι
με κ' εύνα μέσ' στους λάκκους λαγιό,
με κ' εύνα νεκρωθόσμαι

Και πάλι δεύτερο τις Ρωμαίοι κάμανε μια πολύ χεδρια οι Κύπριοι είχαν τη θέση τους σε τρόπους ζωής [illegible] (Κοινωνικά ήθη)

Όσο μα τη δημοτικότητα μας η Κύπρος στην περίοδο που μας ενδιαφέρει είναι πλημμυρισμένη με ξένες τάσεις (τεμέτη), βωμοί και ναοί σ' όλες σχεδόν τους Ολυμπίους και τους άλλους ελληνικούς θεούς, που υπάρχουν & σήμερα μοιρά το ενδιαφέρον όχι μόνο του δεχαιόρμη και

1) "Κύπρος στη Μάνα της" - Ν. Ζιώλα - Μιχαβάνη: Βασίλη Μιχαηλίδη Ποιήματα, Λευκωσία, 196; σελ.

ιδιαιτερότητα, αλλά και τις πανηγυρικές τουρνουά απ' όλα τα μέρη του ανατολικού κόσμου. Αφροδίτη, "η Κύπρις", "η Κύπρις μειδιούσα", Απόλλων, Ζεύς, Διόνυσος, Ήρα, Ήλιος, Θέμιδα, Ποσειδώνας, Διόσκουροι, Ερμής, Ηρακλής κ.ά. είναι μάλλον, τιμώμενοι θεοί του τόπου. Κι' υπάρχει μέχρι σήμερα μια θρησκευτική λατρεία "Αφροδίτη" (Μυθολογία και Σαλαμίνα, η "Αφροδίτη" της Πάφου) από Έλληνες.

Πολιτικός βίος: Στα θρησκευτικά χρόνια ο Κινύρας, φέρνει τη Αιγαιόπετρα γυναίκα του Κύπρο, όπου ο Ιδομενέας του Κρήτη η Θόνοσσα της Ιδάνης. Όλα αυτά αποτελούσαν ~~ο τόπο Θρόνο~~, μετά τη δημιουργία καλούμενη η "Αρχαία Μεσαιωνία", οι πόλεις-κράτη + δύο κύρια θρόνα, το ίδιο συνέβη κι εδώ. Πέρα από δέκα πόλεις-κράτη δημιουργήθηκαν η αναφέρονται στα ιστορικά συγγραφείς: Πάφος, Σόλοι, Σαλαμίς, Λάπηθος, Μάριον, Κούριον, Αμαθούς, Κίτιον, Ιδάλιον, Ταμασσός, Κερύνεια κλπ. (Μετά τους δεύτερους πολιτικούς μεταβολισμούς εκτός του Τούρκικου και άλλου θρησκευτικού δόγματος θρησκευτικά ήταν η Κύπρος, που ήταν ο πιο φιλόξενος στη δημοκρατική χώρα της, πολλοί Έλληνες διανοούμενοι, Αραπίνων, Ανάμας, Πολύκαρπος κλπ. άλλοι που τύπωσαν τον Ελληνικό πολιτισμό της.)

Αποτέλεσμα αυτού ήταν ότι οι Πάνες έστειλαν ~~στην~~ τα Βασιλόπουλα τους Έλληνες της Κύπρο στη προσπάθειά τους να μάθουν θέατρο κατά τη Ρωμαϊκή εποχή. (Μεσόλοι)

Η Νέα θρησκευτικός βίος του Κυπρίων βρισκόταν μέσα στον Ελληνικό ~~ήταν~~ θρησκεία και από τις λέξεις βωμοί, ναός, Άρχων της πόλεως, ψήφισμα, γερουσία, βασιλιάς, που αναφέρονται συχνά στις συγγραφές. 2) Τούτο συμβαίνει περίπου σχεδόν ~~πάντα~~ στην εποχή του Μεγάλου (322-30 π.Χ) και ~~στ~~ των Ρωμαίων νίκη.

Η κοινωνική ζωή που περιλαμβάνει και τα κοινωνικά έθιμα είναι πάλι σε μια ειδική θεωρία: Στο θέατρο τούτο ξεχωριστή θέση, μετά το δημοκρατικό η πολιτικό βίο, κατέχουν τα γυμνάσια η τα θέατρα. Τον καιρό της Μεγάλου από θεατρικές εξέχουμε στις νεότερες τις "γυμνάσια", γυμνάσια με αναμνήσεις σ' αυτά αναφέρονται στη Παλαιάφο, στη Λαπήθου, του Κουρείου η του Κιτίου (Σαλαμίνα και στη Αφροδίτη). Θέατρα πάλι αναφέρονται στη Σαλαμίνα, του Κουρείου η στη Σφακιάνου υπάρχει ακόμη η Πάφου η τέλος του Κιτίου (Επιγρ. Δρ. 38). Ελληνικά γυμνάσια υπάρχουν μια στο Ελληνικό θεατρικό μέχρι του παλαιού και στο Υπουργείο η Θέατρα παίζονταν μετά τον Ελληνικό στη Κύπρο, όμως η στο Κίτιο θεάτρο η με αίθουσα

2) Κύριος η Γεωγραφία Ιδαλίου Δρ. 5 η Παλαιάφου Δρ. 38. Α.Α. Σαμψαρίδη, Κυπριακά Ζήτ. Α' και άλλα.

3) Πεβ. Ιουν. Εθν. 1. "... τιμώντας τον λάθρον του παλαιού και χαρούς και μουσικά και δράσεις διαπολιτισμός ή ιστ. Ρώμαν με η ιστορικά Κρίνας"

2) Κύριος "των περί τον Διόνυσον τεχνιτών" συχνά αναφέρονται. Επιγρ. Παλαιάφου Δρ. 28, 42, 51, 56, 78 και Αρχιεπ. Επιγρ. Δρ. 1.

~~Ξόρα~~, μαλλιάρα, μαλλιάρας,

τῶν μορμιῶν θρηνεῖ ἡ Σωκράτους.

Αὐτό τοῦτο μαρτυροῦν ἡ τά ἀνάγλυφα κυπριάν θεωρητικῶν εἰς ὁ Κρανιέδης, ~~Δαμάσιππος~~ ἡ Θεοπομπάλη Δαμάσιππος καί ὁ Ἀρίστων ὁ Νίκωνος εἰ καί τά ἀνάγλυφα ἀπεικονίζουν τῶν ἀρίστων: γυμνασιάρχας, νεανικογυμνασιάρχας, ἀγωνοθέτας, παιδοτρίβης, ἐφηβοχειροτονία, ὡσ ἀναφέρονται συχνότατα εἰς ἐπιγραφές τῆς Πάφου, τῆς Παφίας, τοῦ Κιτίου καί ἄλλων πόλεων.

Τά χαρακτηριστικά ὁλοχείρα αὐτῶν εἶναι ἡ ὑπερμεγέθης τό ἀριστερό χέρι τοῦ ἀνδρομέτου ~~(τό τσιάλιστρα)~~ πού ὀφείλεται ἀναφέρεται στήν Κύπρο μέ τό πρόσημο "τσιάλιστρα" τῶν λαϊκῶν "παιγνιδιῶν" τῆς Κύπρου. Τό ἔθιμο συμβαίνει τούτο νεώτερο πρό χρόνου κάποιου μέ τήν "ἔξω τῶν χόρων", ἀναμφισβήτητα ὅμως ὑπάρχει ἡ ἐπιβεβαίωση ἡ στήν Κύπρο, ὅπου τό ἀποδέχονται ὁλοένα, ὅπως τό ἀποδείκνυαν ἡ τό πολύ.

Ἕνα ἐπίσης πρό τά πρό ὀλίγου μαρμαρένια ἀγαλματίδια, μέ χαρακτηριστικό ἀνδρός πού εἶχε στήν ἀριστερή τό ὀφίδιον τό ἀρμόζον "ἡ αἰ φυ δ καί".

Μετά τήν ἀναγνώριση τοῦ φαλλικοῦ πού συμβολίζουν ὁ αὐτήν ὅμως οἱ κάτοικοι χωρίς νά πληροφορηθοῦν, ἀν ἀπό τρόπο κάποιον, ἀφαιρέθηκε τό σῶμα τοῦ ἱδρυτικοῦ ἕνα ἀφέρ ὡραῖο, γίνεται ~~ἕνα~~ ἀνιερόβιο, ἔτσι ὥστε χύνεται ἄφθονο κρασί κι ἀναγκάζονται (ἀποτιμῶν τό θεοῦ;) διαμορφώνοντας μέ πολύχρωμα γεμάτα, ὅπως τό παλιό καιρό, μέ τήν ἐπιλογή "μέχει τρυγός" νά τά πιοῦν. Ἐπιπλέον τήν ἀναφορά "ἀπολαύσεις" πρός τιμήν τοῦ θεοῦ, ἐπέρχεται ἡ ~~ἀναστάνα~~ ἀναστάνα τοῦ θιασώτη πόλη μέ τήν ἀνύψωση τό ἑνός ποδιοῦ ἡ τήν ὀλιγωρία τοῦ μόνο δίδαν ὁλόκληρο. Μόν ἐπιφέρεται νά πίεση ὁ ἀθῶος ~~ἕνας~~ αὐτό ὁλό ἕνα πόδι, διά νά πιστοποιηθεῖ, χές, ὁ ἀφιερωμένος θεός τό ὄντως.

Ἡ φυσιογνωμία τῶν Κυπρίων μεταλάει ἀπό σύμφωνα τόσο δυνατή σχεδόν ὅσο καί ὁλά μικρά χρόνια. Τό κατάλληλο τῶν δούλων ἔστω σπανιάζει "ὠτιλῶν" καί "δορυφόρων".

Οἱ λέξεις μαλλιᾶ, μαλλιάρης ἡ μαλλιάρης δείχνουν τήν κοινή κοινωνική ἀναγνώριση.

Τά τοπωνύμια εἶναι καί τά ἀνάγλυφα τῶν κατοίκων ~~θεῶν~~ ἀπό μόνα τους τά θρυμμάτια τό ~~Ναοῦ~~ 2) [Ἡ δε Σίμη Μενάρδ: Τοπωνυμικά Κύπρου]

κατά αὐτά τά σύμφωνα τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ὅτε ἀναφέρουν ἀρκετά μέ ἕνα ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης ἀπό τήν Κυρηνειακή χορεύτρια τῆς Κύπρου. Ἡ "Ἀπαλά πόδας" ἔκφραση τῆς Ἀφροδίτης 3) ἀναφέρεται καί στήν Κύπρο.

Οἱ ἑλληνικοί ὁμοιοί πρό ὑμνοῦν τοῦ ἄρματος, "ἔρ γ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε τά τε μεγίστον

1) "Κάλλιον κόπτρον ἔφερε ἀλλά κεφαλή ἀλλά ἡ ἀλλόλοχος φράσις"

2) Πορφ. (Ἀτλαί) Ἀεσχύλος 366 θ καί Η.Ι. Μαρροῦ σελ. 240, ἐπιμ. σημ. 5 καί σελ. 513

3) Ἄγμα τοῦ ἐφηβείας ἀναπαριστά τόν θρίαμβο τοῦ Ἔρωτος, ἀπό ἀναφέρεται ἀνά μέσον δρ. 73 κατά Παυσανία τοῦ ἡ σύμφωνα σύμφωνα εἰκόνα εἰκόνων τοῦ ἀναφέρεται τῆς Λαοδίκης, κ. Ζήνωνος Κτιστῆ, ποίημα ἀναφερόμενο.

Σημ.

λοι δοί" έχουν σάν πρόσωπό τους δύο πρόσωπα, ξεχωριστόν ο ένας, ή πρόσωπο του Θρύλου, ο Ελληνας, δουλοπρεπή και χειρωνακτικό μεταλλικό δύναμη 1) ~~[illegible]~~ Ελληνοπρεπεμπορία τα "Κύπρια" έργα του. Αυτά δημιουργούν πρόσκομα και εμπόδια ~~[illegible]~~ της Υγείας, πού της χειρωνάκτων σάν εξοχαρμή 2) Ολλαντος πάλι τόσο μυστικό κι αυτό ή θρόνου, ώστε η παράδοση τον παραβέρει σάν γαμπρό τ' Θρύλου δοό τιν κόρη τ' Αφροδίτη. Είναι μυστικό πώς τα "Ερωτα αυτά φάνηκαν στιν μορφή τιν Αφροδίτιν σιν Σαλαμίνα γ' τιν Πάφο. Ο Πλουτάρχος τ' Θρύλου κάνει κόρες, παιδιά Αφροδίτης, σιν 6ον θρυλ. Ήρωο έχουν δημιουργήσει κοντά πυρί 3)

Αθην. Δεν. 11, 563 - 564 Κουρείς, λαμβάνει

Πάφος ονομαστός ο ίδιος ~~[illegible]~~ Αθηνών Δ, 34 σελ. 312

Θρά ξ' χρηματοί πολλά, ο Κινύρας ξ' Όμηρος, μυθικοί (Θρύλεια, ξ' Δωδεκάλεος) βλαστοί (Κυπάριχος ο Ιερείς μαθητής τ' Αρτεμίδος, ο Αταμυρίδης, ο Αρτέλος που θρέφτηκε τ' Μιδάνδρου, ο Θρυνοτάκης, ο Θυμίτης ο Δαμόνιος. Κ) και ειλόρες ξ' ευγενείας (Ζιτηνόκιτις, Θυσόρος και Πυλάνης) ξ' Μυθρεφοί και παραδόξοφοι (Πρόξενος, Ρούφος, Διονυσόδωρος, Φιλόξενος, Θεμιστής) δημιουργούν τ' πολιτικό πλεκτόμα τ' Κόσμου με μοναδικό μέλλοντά τιν.

Πλούσιοι ξένοι Αρτέλος σιν και τ' Αθηνά Εύθυμος

Και πιό τέλος θρύλοι οι Κύπριοι τ' δεκαπόλεις, πόλεις:

Τάξη θρύλοι, δαιμόνιοι, ιερείς ή λαμπρές, 4) Σαλαμίνα ξ' Κούριον θρυλεί, ξ' Δήμος, ξ' Πάφος, ξ' Αμαθούς μ' Ελληνικούς νόμους, Αιόλεια ξ' "Ρυγκάτα" (Σολοί, Θρόνοι, Κίτιον, Αμαθούς) (Κυνέιν) Διός, Αφροδίτης, Αθηνάς, (Σαλαμίνας, Σόλων, Κορείς κλπ). Έχουν πόλη σταματά λόγω τεχνικής χωρίς ξ' έχει σταματήσει ένα τιν ξένιν αυτών θρύλων ή θρυλικοτικά τιν.

Γράμματα εκείνου κάθε εποχής μαρμάρινα, χάλκινα ή ένα άλλο θρυλό λαμβάνουν τα Μυστήρια τ' Κύπρου θρυλικά μ' αυτά.

Ο νόμισμα γνωστό μ' Ερμή, αυτό ο Ψυχάρης, ο Μάγος, ο Μυκονάδας, θρυλικά παράδοσιν ο θρυλόγος Διόδωρος Σικελιώτης (Βιβλ. Ιστορ. 1, 15, 9)

Και τέλος πάρα χειρωνακτικό πολύ θρύλο θρύλο τ' θρυλικού θρυλικό τ' Κύπρου 6) (Κιλίς Επιτ. Δελτ. 9)

Βιβλιοθήκη Νικοσίας τ' Κουρείς (Αθην. Δεύτερο. Βιβλ. 1, 4. σελ. 39) ξ' Δεύτερο

Θρυλικά πού διέθεσε ο Αποστόλης

Τέλος θρύλοι Κάθε εποχής η καταγωγή στιν Κύπρο η θρυλά ήθη θρυλικά ξ' θρυλικά ή εποχή τιν θρυλά τ' Θρυλά τ' θρυλά τ' θρυλικά θρυλικά θρυλικά

περιεχόταν πάνω στὸ φυλαχτάρι ἢ σημαντικὸ πέτρινο τοῦ Κρεμαστοῦ, ἀπὸ ἀπόψεις πάνω στὸ τοῖχο τοῦ Δικαστηρίου τὸ σεβάσμιο τοῦ ἀνατολικοῦ τμήματος τῆς δημοτικῆς πινακοθήκης μολυβόλαβα ἀξιόπιστη καὶ ~~ἀσφαλῶς τότε ὁ~~ καλλιτέχνης τότε ὄχι μόνο τὴ Ρόμη τοῦ νεκροῦ κι τὴ Ρόμη δ' ἀπεικόνιζαν καὶ ὁ ἴδιος τὴ μελετάει. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ ἀνατολικὴ οἱ ἀρχαῖοι κι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἔνιωθαν συναισθηματικὰ καλλιτέχνες[1])

Ἡ μνήμη ἡ σωστή, ἡ τῶν ἐμπνευσμάτων τῶν κλασικῶν καὶ τῶν ἀνατολικῶν θρησκειῶν καὶ φαντασίας ἀπὸ τὴν ἀρχαιοελληνικὴ ἐποχὴ ἔφερνε μιὰ ἀναζωογονημένη ἀντίληψη κι ἔνα μεγάλο βῆμα στὴ πλαστικὴ τέχνη.

Ἄρχισε λοιπὸν ἡ ἐποχὴ μιὰ μυστικιστικὴ, γεωμετρικὴ, ἀρχαϊκὴ, ἡρωϊκὴ ἔξω ἀπὸ τὴ φυσιοκρατικὴ καὶ ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴ θρησκευτικὴ ἀντίληψη τῶν Κύπριων. Ἔτσι ἡ ἔκφραση ἀποκτοῦσε ἀξία.

Στὴν Ὀδύσσεια (α, 183) ὁ Μέντης ἔφτασε στὴ τάφο τοῦ Κτεάτου στὴν Ταφιοῦ πολὺ χαμένο. Ὁ κυνηγὸς τοῦ Κέπου ἀπέναντα στὴν Ἀγαμέμνονα ἀνέφερε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔκλεψαν τὰ κοπάδια τοῦ. Ἡ Παναγία ἡ κόρη τοῦ Ἀρακάτσα τοῦ σύζυγο τῆς Νέας Πάφας ἀφιέρωνε ἕνα πέπλο στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀννᾶς στὴν Ταρσά[2]). Ἀφιέρωμα σημαντικὸ βλαστὸ λαμπρὸ ἦταν καὶ ἕνα πανύμορφο ταπέτο ἔργο τοῦ κύπριου τεχνίτη Ζαΐκου καὶ τοῦ ἐξαιρετοῦ. Ὁ Ἐθνικὸς Κῆπος μᾶς ἀναφέρει ἤδη καὶ τὰ συμπλοκὴ τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν τοῦ κύπριου λαοῦ στὸν Ἀπόλλωνα τῶν Ἀκριτῶν Θυμηθεῖτε ἤδη καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Ἀρίστων. ~~Ὁ Πίνδαρος ὁ ἀπὸ Βαρυδόνιο ἔκανε τὸν κύπριο κυβερνήτη. Τὰ ἔργα τοῦ Μοσχάτου κάποιος τὰ ἔστειλε πρὸς τὸν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἀπὸ τὴν Πάφο ἀρχαῖα μπορεῖ τὰ θεμέλια μιᾶς Ἀφροδίτης μιᾶς Ναυπλίας τοῦ Ἀρίστου μαζί του.~~ Τὰ κτερίσματα πολλὰ τοῦ κύπριου καλλιτέχνη τὰ πολλὰ τὰ χρόνια ὄχι μόνο τὴ θρησκεία μέσα σ' ὅλο τὸ Ρωμαϊκὸ κόσμο, μπορεῖ μπορεῖ νὰ συγκρίνει καὶ τὰ κομμάτια τῆς Πάφας[3]).

Ἡ πρόοδος ἡ θαυμαστὴ ἡ ἀποτελεσματικὴ τῶν ἐμπνευσμένων τῶν κύπριων εἶναι ἀναμφισβήτητη καὶ μεγάλη τοῦ κοινοῦ τῆς βασιλείας τὸ Ἐθνικὸ τῆς Σαλαμίνας (411-374 π.Χ.) ~~καὶ τὸ ἀρχαῖο Ἐθνικὸ δεχέ τοῦ Ἀκριτ.~~ Ὁ βασιλιὰς ἀλλὰ, κατὰ τὸν Πουσκάν, ἀπόκτησε τὴν πόλη καὶ τὴν ἀνάπτυξή του μὲ ἀποφασιστικὸ τὸν γραμματέα, μὲ μεσολαβοῦν καὶ κα-

---

1) Π. Ι. Μαρίνος: Ἱ. Χ. σελ. 389.
2) Παυσανίας, 8,5,3.
3) Σπυρίδακος, Ἐπιγραφαὶ von Salamis pp. 104-116.
4) Ἀθην. Θεατρ. τομ. Γ' σελ. 223. Ἀνεύρ. Ἀθην. 1952, ~~ὅπου ὁ ποιητὴς~~
5) Ἀθην. " τομ. Β' σελ. 141 ἀνεύρ. Ἀθην. 1951, ὅπου ὁ Ἀντίοχος ὁ ποιητὴς θεωρεῖται τὸ "νάπυ" (ἐπιμονοτάξιος) τῶν Κύπριων κι ἐξῆς ἀπόνιμος σκαμμωνίας.

ελιέχνες από τη Σμύρνη, ένωσε κοριτσάκια χωρίς δεξιά μέσημνιο κλειά-
θυλο για πρώτη φορά. (Το συμβολικό αυτό έθιμο με τα κορίτσια από τα 3 ως 6 π.χ.)
Ένας τα ξαφνικά μέσα στα κορίτσια στο Αιγαίο. Αποφασίζει η Ζωή ότι η δικαιοσύνη ή η κοσμικά και πολιτικά έρχε τότε σε
ίδια κύκλοι, ο πλέρας της Ελληνικής Φιλοσοφίας, Ζήνων,
να εγκαθιδρύσει στην Αθήνα για να κάνει. Κατά τον Λουκιανό και τον
πρεσβύτερο Κύκλωπα σαρκαστή, ζηλόφθονο (και ζηλόφθονο) ζωγράφο, τιμώντας εξαιρετικά οι Αθηναίοι μετά
από πολλά χρόνια.2)
+ Θεωρείται συχνά ότι ονομάζεται και Κύκλωπας από δεξιά του (πβλ. Beloch, Ελλάς κ.λ.)

Μέρος Β'

1) Η Κυπριακή εκπαίδευση στο ιδεώδες της σήμερα τα αγόρια ~~[illegible]~~ ιδεώδες
του σήμερα, ~~[illegible]~~ ανδρώνας, του κόσμου. Είναι κοινό τα ιδεώδες αν δεν αποβάλλει
μέσα στο δημοτικό κόσμο και γιγαντωμένα του Ανατολικού χαών. Είναι τα ιδεώδη
του ~~[illegible]~~ πολιτισμού με τα εφευρέσεις πληροφορικά ~~[illegible]~~ χρηματικά και τα
πνευματικά χαρίσματα ξένου προσωπικών ανάγκες. "Μύθοι τε ενίοι' έφασαν
Τα ιδεώδη δημιουργούν τα "Ελληνες" 2) Τόσο ενωμένα δοξάστηκε με τις "Εξεις" "Δρεπ" "Ε' "ιερουσιαστικά".4)
Ενώ ~~[illegible]~~ κατά τη Μυθική Εποχή οι Έλληνες ανοίγουν τον δρόμο τους εκπαίδευση,
τα ίδια ιδεώδη κυνήγησαν. "Εν μουσική και γυμναστική παιδεύειν".5) Κατά νόμο
ένιωθαν οι νόμοι, ένιωθαν και αν δεν ήταν, ~~[illegible]~~ εξαιρετικά χαμένα, αλλά μόνον ψυχή έρχονταν, κοιτάζαν
οι πολίτες και πάλι πάνω στο κοινό γιορτή. Μόνο μυαλό σ' όλη τη αρχαία
Ιωνία, εκτός εξαιρέσεων 6) ~~[illegible]~~ ζωή ~~[illegible]~~ χαρά των Ρωμαίων
αδυναμία ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ παιδεία ~~[illegible]~~ και τα πάθη ιδιωτικά υπέρ
Με τον Πλάτωνα και τον "Ιωνα" ο κοινωνιολόγος του νου και αρετής" (Α.Ο.Κ.) και γεωμετρία, μουσική
Είναι πάντα βέβαιο πως ~~[illegible]~~ κήρυγμα, ~~[illegible]~~ αλεξιπτωτίστρια, σωματικές δοκιμασίες
(ιχνόφυλλα = ιπποδρομίες (θέατρα))
χορός και μουσική, ευρυάθηση και ανάπαυλα του δημοτικού γυμνασίου 7)
και του χωριού πολιτισμού, ανάπαυλα τα ανεπτυγμένα περιεχόμενα
του αναγνωστικών προγραμμάτων σ' όλες τις δημοτικές χώρες και σ' όλα,
τα ιδιωτικά των σχολεία. Κάθε σοφός εξαιρετικά τα ιδιωτικά μέσα πολιτισμού 8)
8) Η.Ι. Marrou σ. 85-88. πάνω δημοτικά σχολεία
Υπάρχουν δημοτικοί χώροι γυμνασίου, χορευτικοί χώροι, μουσικοί χώροι και μουσικοί χώροι, ανάπαυλες διάφορες
Μουσεία", σχολικές δημ. γιορτές ~~[illegible]~~ πρόλογος του Μουσών, που πρόσταζαν τα γράμματα και "Εργατα", αθηναϊκοί δημ. χώροι, στα Ρωμαϊκά
7. Ο "Θρίαμβος" είναι η πρώτη ανάπαυλα (Πλάτων "Νόμοι" 228b) ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ (σελ. 31)
1. Οι Αθηναίοι "νόμο ποιείν απεκρίνατο" (εξαιρέσεις) στα λαϊκά μέρη εξαιρέσεις (Ισοκ. 7,31)
2. Λουκιανός Ε, 118 (μετάφρ. Κ. Κουζάλη) ~~[illegible]~~ ή το "άγαλμα κόλου ή κ. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ σημείο 25 Δία Ε.
3) Φιλόστρατος, Ι, 442. Το φαινόμενο ~~[illegible]~~ ιδιωτών κι Ελλάδα, είναι μοναδικό σήμερα τα ιδιωτικά σχολεία
4) Πλάτων. Κριτίας, 50, D.
5) Πβλ. Fustel de Coulanges: La cité antique, Μετάφρ. σελ. 32-33. Η πολιτεία ξέρει για τα
δημόσια γυμνάσια, για τους λόγους του 18ου αιώνα και για τους λόγους αυτούς για τον 18ο
6) Ξεν. Απομν. 2,6,30 και Πλάτων Πρωτ. 339B. "Οι σωφρονιστές" αιώνα

Ἀναφέρεται καὶ στὸ Λυκοῦργο! 1)

Γιὰ τὸ ἄδικο λοιπὸν ἡ βασιλὶς Ἀρὶς πάγω στὴ φυλακὴ κι οἱ ἔφοροι τὴν ἐκτέλεσαν ἔτσι μὲ μιὰ θανατικὴ ἀπόφαση. Πολλοὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιωτικοὶ, ἀρχὰ καὶ ἐκκλησιαστικοὶ δημόσιοι, κοσμικοὶ, γυναικεῖοι καὶ πλῆθος ἀνθρώπων φοβήθηκαν μὴ τὴν εἰδοποιήσουν τὸ ἔργο τους. Οἱ ὀφαλμοὶ ἤδη εἶχαν τὴν εἴδηση μὲ τὴν ἀγωνία τῶν ἐφόρων στὸν ὀφαλό. Αὐτὸ ἀναφέρεται ἡ δολοφονία τοῦ Λυκούργου 4)

(4) Δημοφανεῖς (ἀνδρόγυνα) ποιητῶν (ἀρχαῖοι Ἡσίοδος, Δεξαμενοῦς, Φωκυλίδης, Ἀλκμάν κτλ) ἀλλὰ καὶ πεζῶν (Αἰσώπου, Θουκυδίδη, Δημοσθένη, Ἐρατοσθένη κτλ) ὅπως, ἐξ ἀφορμῆς μόνον τοῦ ἐμπορικοῦ ἔτους καὶ τοῦ Λυκούργου δὲ παρεμβάλλονται μέσα σὲ ἀναρίθμητα πεδέματα. Ἤτοι οἱ κάτοικοι τῶν Γερά, οἱ Λιμίτες καὶ οἱ Ἀλφάθιοι ἔδειξαν ἐξαιρετικὴ ἐμπιστοσύνη μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη μόλις ἔφτασαν καὶ εἰσέβαλαν τὴν Κρήτη, τὰ γεράματα καὶ τὰ ἐμπιστευτικὰ ἤθη ὁλάκερη τὴν πρώτη βαθμίδα καὶ ὁλόκληρα τὰ ἔργα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κι ἀκόμα τὸ ὅλο πὼς οἱ ἔμπιστοι τῆς Κρήτης, ποὺ τὰ εἶχαν ἀπόφαση δὲν δίστασαν τὶς παράδοση ποὺ ἦταν αἱ χοροὶ κάλαυλοι καὶ ἡ, φυσικὰ, ἔφτασαν νὰ ἀποδοῦν.

(2) Τὸ "κοσμοπολιτικὸ" ρεύμα τοῦ Ἀλεξανδρινισμοῦ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη (Μένανδρος, Θεόκριτος, οἱ Ἀλεξανδρινοὶ καὶ Ἑπτὰ Σοφοὶ, Λιβάνιος) καὶ κάλαυλοι τὴν χρυσοκαστὰ πάλαιες, ποὺ δὲν ἔφερε ἐκπλήξεις, ὅπως γράφει ἕνας δὲ πρεμνεῖ. Ἡ παιδεία ἔρχεται δημιουργία μετὰ τὸ γεφύρωμα τῶν ἑκατὸν ὀκτὼ". Ἀπὸ τὸν Α' π.Χ. αἰώνα (τὸ συγκέλλει μὲ τὸν τελευταῖο τῶν Ἀξιόχου τὸ Πλάτωνα) ὁλόκληρα ἐξαιρετικὸ ἰδανικὸ τῆς πλούσιας μὲ τὸ τα: «Ἐπὶ τὸν τῶν ἐνεργειῶν χάρον σύμφυτοι, ἔνθα ἄλσεσι μὲν ὥραι παριόντες γοῦν βρύουσι, πηγαὶ δὲ ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι, πατάγοι δὲ χειμῶνος ἄνεσιν ποιοῦσι ἐαρινῆς, ἀλφεσταὶ δὲ φυσῶσι καὶ ἀλφὰ ποιοῦν καὶ κύκνειοι χοροὶ καὶ μουσικαὶ ἀκροάσεις συμπόσιά τε εὐμενῆ καὶ εὐγενεῖς ἀλλοχοείσεις καὶ ἀκμαῖος ἀχνία...». Ἡ πολυμαθεστάτη ἀπεικόνιση τῆς ἀνάλυσης 2)

(1) Βλ. Fustel de Coulange. La cité antique σελ. 162-164.
2) H.J. Marrou: Ἱστορία σελ. 151 – 157.

1. Ἡροκρ. Ἐπιστ. 1.
2) Κλίν. Ἐπιστ. 24 ἢ Πλατόν. ἐπιστ. ἐπ. 2. (γνωστικός) ἢ Πλάτων, Πόλεις ἢ Σαλαμίνα κτλ. Hill. Ἑ. ἐν. I, σελ. 240.
3) Κουρίς Ἐπιστ. 8 καὶ Ἑλλὰν ἐπιστ. ἐπ. 4 (ἀποσπάσματος)
4) Αὐτὰ δὲ ἄπτει καὶ τὸν Φεβρουάριο τὸ βασιλιὰ τοῦ Λόγου.

(10) Σε πολλές επιγραφές των ελληνικών δημοτικών κοιμητηρίων και των πολέων ελληνικών (εκείνων Ρωμαίων αξιωματούχων) αναφέρονται και τα δημοτικά ονόματα των αξιωματικών του στρατού ή των ίδιων και άλλων πολιτών διαφόρων ειδικοτήτων αλλά μόνο τα ονόματα!) Δυστυχώς δεν κάτω από τις επιγραφές, όπως στην επιγραφή, που φέρνουν, δε μπόρεσα παρά δύο ν' ανεύρω που πιστοποιούν την ύπαρξη αυτή. Η πρώτη είναι η αναφερόμενη από Κοντελάκη του Λαμπρεντ, Τόμ. Α' σελ. 99, επιγραφή της Παλαιπάφου αρ. 73 που έχει αυτό εξής: "Καλλιγένους . . . . . .
ο αρχιατρο[λοφύλαξ] και
τών εν Αλεξανδρεία . . . . .
και διδάσ[κα]λος μαθημάτων
ταυτών [ε]ύεργέτας ένεκα
τών εις ε[αυτόν].

Καθώς βλέπουμε αναφέρεται η λέξη ιερών αξιωματούχος η φέρων "και διδάσκαλος μαθημάτων ταυτών".

Οι κάτοικοι δεν ήταν δυνατόν ν' μη γνωρίζουν τον πλούτο και παρόμοια τον πλούτο σκέψη με την αξία της δασκάλου, την εποχή που η παιδεία εθεωρείτο "κάλλιστον κτήμα θεοίς" κατά τον Μένανδρο.

Αλλά περισσότερο δικαιώνει τη γνώμη αυτή η πιο κάτω επιγραφή με τα λίγα την τύχη ν' ανεύρω στην οικία - μουσείο της δημιδέχου Λάρνακος κ. Ζήνων Πιερίδη, που η αξιόλογη αυτή επιγραφή του Β' περιόδου κείται π.χ. στο εξωτερικό μέρος:

ΜΗ ΣΠΕΥΣΗΣ Ω ΞΕΙΝΕ ΠΑΡΕΛΘΕΜΕΝ
ΑΛΛΑ ΜΕ ΒΑΙΟΝ/ ΣΤΗΘΙ ΜΑΘΗΣ
ΚΙΛΙΚΑΝ ΕΞΟΧΟΝ ΗΙΘΕΩΝ/
ΟΣ ΠΟΘ ΟΜΗΡΗΕΣΣΙΝ ΜΕΤΕΠΡΕΠΟΝ
ΕΝ ΣΕΛΙΔΕΣΣΙΝ/ ΔΕΙΚΝΥΣ ΗΡΩΩΝ
ΗΝΟΡΕΗΝ ΠΡΟΤΕΡΩΝ/ ΕΙ ΔΕ
ΠΑΤΡΗΝ ΖΗΤΕΙΣ ΚΙΤΙΟΝ ΜΑΘΕ
ΠΕΝΤΑΚΙ Δ ΟΚΤΩ/ ΜΟΙΡΑ Μ ΕΤΩΝ
ΖΩΗΣ ΝΟΣΦΙΣΕΝ ΗΔΕ ΤΑΦΩ.

Σε μία ελεγεία πρόκειται' ένας ύμνος στον Ξόχο δάσκαλο του

1) Περισσότερα σελ. 157.

δίδασκε τους μαθητές του από δημοτικές σχολές τα εύγενέστερα
ιδιώματα (πτωχεύειν πολέμων πάντων) [redacted] Παλαιά το ένδοξον
αρχαίον νέον, γαλί η μοίρα τον έβαλε στον τάφο σκάφτα μόνος
χωρατά, ήταν το Κίτρο. Το σκαλωμένο στον δρόμο μεγάλη τη δοι-
λόμβιας σύμπας σκεφτεί εστάν αγωνιά αμφαρίο. Αλωνίζ ιδιωτικό
τον Κυμά, ένός μάρτυρα αγάθεου της δημοτικής ψυχής, του
δημοτικού πνεύματος και της φωνής της Κύπρου. ~~Αλλά~~ 1)
Φυσικά θα πρέπει να αναφέρουμε ότι [redacted] πώς και στον
Κίτρο χρησιμοποιούνταν τα ίδια χρειώδη (ζώα σε "σύλλα" και
μονοκά άρματα (αλογάκι ή λύρα) η άρματα γεωργικής, ελιούς [illegible]
η τα Αγιωνύρα. old Exquid και σκαμνία, καθίσματα η μπάρμπα κ.τ.λ.
~~[redacted]~~ Και τώρα οι ίδιοι τόποι ήταν σπαρμένοι σπαρμένοι τόσες
τα δημοτικά ή Ρωμαϊκά χώρες που σπάνιαν στην Ελλάδα:
Αιδεσιμότατο μάθημα ημέρα Τρίτη 12-13
Σχολή - Σαββατο η η η του 13-19-20 και
Φιλοσοφική σχολή (Αναστάτα η Πάνω) η Ρηξική σχολή
μάθημα ημέρα 21-24 η 25 η κ' -30 κάπολε
(a) Και [redacted] παιδιά [redacted] σχολή τα παιδιά [redacted]
Για τη μέθοδο της διδασκαλίας που ακολουθούσε τεχνάς τον δεχό
[redacted] μόνο σήμερα πάει το πάει εστάν ένα πράγμα sui generis
Θεμελιώνω τούτο μόνο γιατί πάμε γ' α ξεχάσουμε. Κι σε
(11) Ρωμαϊκό και Βυζαντινό χρόνο μέχρι τα 330 ένα
δούρξε το ιδανικό της παιδείας: το αριστοκρατικό ιδεώδες, τον
τέλειον ανθρώπου. και μια δούρξε η πηγή της αρετής του
χριστιανισμός και το πνεύμα η ανθρώπος: η αλληλεγγύη πνευ-
ματική πηγή που δεχίφη από τον Θείον Λόγο και πλούσια
με ιδέες έργα υπό κρατούντων συγκεφάλαν της Αθήνας πού
ήταν η Ελλάδα της Ελλάδας. Από τότε πηγή πολέ αν σήμερα,
δεν υπάρχει ενδιαφέρον ούτε και η Κύπρος να πάει γιά εμπνεύσει

(10a) Αλλά τον ποιητικό πολιτισμό αν εκτιμούμε, παραδείγματος χάρη φυσιολογικό
αλλά τον υπερατλαντικό μιλάει στη δημοτική μας χώρα.
Μη σπείρετε, ξένε, γιά διάβε, λίγα λιγάκι σιάσου,
Τον Κυριάν εμέ γιά ίδιε τον εξοχό λεβέντη,
πού κάπολε ήρθαν ξαφνικός δεξιοτέχνας σε τέτοιες
δημοτικές τύν ζωγραφιά παρμπαφιάν παρμπάν.
Παλιά μου; Το Κίτρο. Μ' ένα δρόμο σιά σκάφτα
η Μοίρα μέ προβόδιστε απ' τη χωρά στον τάφο!